

paa dette Omraade, kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale det til uforandret Vedtagelse i dette høje Ting.

**Peder Hedebøl:** Den ærede Ordfører for Partiet Venstre har jo gennemgaaet Lovforslagets Enkeltheder, og dette har desuden været Genstand for en indgaaende Udvalgsbehandling i det høje Folketing. Jeg skal da for mit Vedkommende indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger om de Punkter, hvorom der under Folketingsforhandlingerne har vist sig at være Strid.

Jeg kan give den ærede sidste Taler Ret i, at det er godt, at der lovgives til Beskyttelse for Børn og unge Mennesker, de Medborgere, som paa Grund af deres unge Alder ikke kan værne sig selv, men hvis fysiske og aandelige Udvikling har saa overordentlig stor Betydning for Fremtidens Samfund, Fremtidens Danmark, og som det derfor maa paahvile Lovgivningsmagten at yde den fornødne Beskyttelse. Men det er jo sikkert ikke nok, at der lovgives — det viser Erfaringen — om dette og hint, man maa ogsaa drage Omsorg for, at Vilkaarene for Lovenes Udførelse i Livet bliver de bedst tænkelige, og dertil hører først og fremmest, at de, hvem Lovene angaar, let kan skaffe sig Kendskab til, hvad Lovene indeholder. Derfor har jeg overmaade stor Sympati for den Tanke, som har været fremme i Folketinget, og hvorom mine derværende Partifæller har stillet Ændringsforslag, at kodificere de Bestemmelser, som angaar Beskæftigelse af Børn og unge Mennesker, thi som disse Bestemmelser nu er spredt omkring i en hel Række af vidtløftige Lovværker, indeholdende mange andre Ting, kan man være ganske overbevist om, at det er et rent Faatal af disse unge Mennesker og deres Forældre og Værger, der jo oftest er jævne Folk, undertiden Enker, og dels lever i beskedne Kaar, dels har mange andre Ting at tænke paa, som vil kunne faa Kendskab til Bestemmelserne angaaende disse Forhold. Jeg beklager derfor, at man ikke i det høje Folketing er naaet til Enighed om denne Tanke, at man ikke fra de andre Partiers Side har kunnet slutte sig til det Ændringsforslag om en saadan Kodificering, som blev stillet af mine derværende Partifæller.

Næst dette har jo Interessen i Folketinget under Forhandlingerne om denne Sag samlet sig om Bagerilærlingene, dette ene Punkt, hvor det foreliggende Lovforslag, der jo i Overensstemmelse med Forhandlingerne i Washington er tænkt som en

Forbedring, en Beskyttelse for Ungdommen, i Virkeligheden medfører et Tilbage-skrædt. Det er sikkert ogsaa i høj Grad i Strid med Washington-Konferencens Aand og med den Aand, som ligger til Grund for hele den internationale Arbejdsorganisation, saaledes som den er tilrettelagt i Versailles-Traktaten, hvor det i Art. 405 udtrykkelig siges, at det, man her vil, er ikke en Forringelse af Vilkaarene. Det siges udtrykkelig, at hvis det Tilfælde indtræffer, at Ratifikationen af en Konvention vil medføre Forringelse af bestaaende Tilstande, er det ikke en Pligt for det paagældende Land at gennemføre disse Bestemmelser. Deri ligger, at man har villet en Beskyttelse, en Forbedring, en Række sociale Fremskridt og ikke det modsatte; men det er netop det modsatte, der her finder Sted. Jeg kan ikke nægte, at det var med nogen Undren, jeg hørte de Udtalelser, den ærede Ordfører for Venstre, som jo er Kvinde og, saa vidt jeg ved, ogsaa Moder, fremkom med til Gunst for en Foranstaltning, der kan medføre, at Børn i Konfirmationsalderen skal være paa deres Arbejde Kl. 4 om Morgenen, hvilket jo altsaa betyder, at de skal forlade deres Hjem nogen Tid forinden, at en saadan lille Dreng paa 14 Aar skal jages ud fra sit Natteleje Kl. 3 eller 3½ i kolde Vintermorgener og sendes ud i Byen hen paa et Arbejdssted for dér at begynde sin Gerning Kl. 4. Nu siges det, at det er efter Socialraadets Indstilling, at dette er foreslaaet, og det er rigtigt, men man maa erindre, at Socialraadets Indstilling skete forud for den Lærlingelovgivning, der her er Tale om, og som nu giver disse Bagerilærlinge en videre Beskyttelse end den, de vil kunne nyde efter dette Forslag. Det er rigtigt, som det under disse Forhandlinger er blevet sagt, at der kan tages Hensyn til de enkelte Landes særlige Forhold, og den sidste ærede Taler nævnte i denne Forbindelse Japan; jeg kunde ogsaa nævne Indien og mange andre Lande, hvor ganske særlige Forhold gør sig gældende ogsaa paa dette Omraade, fordi Traditionen og de sociale Forhold er anderledes, ogsaa Modenhedsforholdene er anderledes, idet det jo er en kendt Sag, at i disse orientalske Lande finder Giftermaal Sted i en Alder, som vi her kalder Barnealderen. Saadanne Bestemmelser om Adgang til at tage lokale Hensyn maa der naturligvis være i en Organisation, der er tænkt at skulle omfatte hele den vide Verden. Men at vi her i Danmark skulde ty til disse Bestemmelser, synes jeg ikke er nødvendigt, og det er sikkert heller ikke tænkt. Jeg vilde derfor finde det meget beklageligt,